

De vouw in
zijn jas

This is a work of fiction. Similarities to real people, places, or events are entirely coincidental.

De vouw in zijn jas : Notities zonder nabijheid

First edition. March 31, 2025.

Copyright © 2025 Yeong Hwan Choi

. Written by Yeong Hwan Choi.

Notities zonder nabijheid

Yeong Hwan Choi

Wat overbleef

Het signaal kwam zonder ruis

Ik stelde geen vraag

De pijn had geen naam

We stonden naast elkaar, niet samen

Niets bewoog, maar alles stond onder spanning

Een korte impuls. Geen patroon. Geen respons.

Het systeem verloor de lijn

De tijd liep door. Mijn code haperde.

Het hoorde niet bij mij

De jas hing daar zoals altijd

Het signaal kwam zonder ruis

*Ik geloofde pas in zijn afwezigheid
mijn systeem nergens meer op reageerde.*

<Het signaal kwam zonder ruis>

20 september 2024 / bewolkt

-

De naam stond er. Halverwege het scherm, tussen regels die eigenlijk onbelangrijk hadden moeten zijn.

Het hart leek te twijfelen—één slag te vroeg, of te laat, ik weet het niet meer.

Het was niet de naam die pijn deed, maar het feit dat hij nog bestond, en op deze manier—

in een e-mail van iemand die ik nooit ontmoet had,

iemand die met hem werkte waar het altijd rook naar roest en elektriciteit.

We spraken niet. Niet meer. Niet sinds..

Misschien jaren geleden, misschien ook nooit echt.

Hij was altijd als bewolking geweest. Aanwezig zonder vorm. Zichtbaar maar niet tastbaar.

Het idee om iets te herstellen was een vreemde, uitgedroogde gedachte, zoals oude thee die niemand meer wilde opdrinken.

Er was geen reden, geen gevoel dat richting gaf.

Alleen afstand, die zich opvouwde als koude was. En dan stond daar iets over zijn gezondheid.

In zijn nabijheid werd het altijd iets kouder, alsof mijn huid niet wist hoe dichtbij het mocht komen.

Dit is eigenlijk iets dat ik liever niet per e-mail vertel. Zou u me kunnen bellen?

-

Iets bleef haken.

Een halve zin in een vreemde toon, verzonden door iemand die niet wist hoe ik ademde,

niet wist dat ik telefoons alleen nog opneem voor leveringen of bij onweer.

Niet iets voor e-mail.

Wat valt er niet te schrijven, dat wel gezegd moet worden?

Misschien gaat het niet over ziekte, maar over iets wat je moet zien in iemands gezicht

—of juist in het ontbreken daarvan.

Hij had diabetes. Dat wist ik.

Sinds zijn vijfendertigste, misschien eerder.

Maar dit voelde anders. Iets schuift op in het lichaam als je weet dat iets nadert wat je geen naam durft te geven. Mijn hand ging al richting het scherm.

Laat iets van u horen als u dit leest.

-

Wanneer hadden we voor het laatst gesproken?

Er kwam geen herinnering, alleen een lege kamer waarin ik iets was vergeten op te ruimen.

Wat zeg je als je iemand belt die je al jaren in je hoofd hebt bewaard als stilte?

Hoe begin je zonder ergens op te breken?

En wat als het laatste moment

al geweest is, en ik het alleen nog niet doorhad?

Ik legde de telefoon neer.

Niet uit angst. Niet uit onwil.

Eerder omdat de lucht te stil was om iets te zeggen.

De volgende dag opende ik dezelfde inbox.

Dezelfde regel. Dezelfde naam die daar niet hoorde.

En ik zat daar.

Zonder reden om op te staan.

Ik stelde geen vraag

*Niet omdat ik het
antwoordkende,
maar omdat er geen
veilige plek was om
het neerte leggen.*

Ik stelde geen vraag

28 september 2024 / helder

-

De zomer was vertrokken zonder afscheid.

Wat achterbleef was licht dat niets meer opwarmde,

lucht die te groot leek voor het lichaam.

Men noemde het de tijd van paarden en boeken, maar wat ik vooral
voelde, was het trillen van mijn huid

bij de eerste aanraking van kou.

De bomen deden hun best om nog één keer op te vallen.

Een laatste poging tot schoonheid,

alsof ze zich excuseerden voor het naakt zijn dat eraan kwam.

's Avonds kroop de kilte tussen de deken.

Ik dacht aan de warmte die nergens meer vandaan kwam.

's Ochtends zat ik weer achter het scherm.

“Als vader sterft, wat voel ik dan?”

Die zin bleef hangen,

tussen keel en borst,

als iets dat ik per ongeluk had doorgeslikt en niet meer weg kreeg.

Hij sprak nooit in halve zinnen.

Zijn woorden hadden randen, bevelen vermomd als zinnen.

In huis was zijn stem een wet die niet besproken hoefde te worden.

Dat was zijn manier van liefde—als het dat al was.

Onwrikbaar.

We hadden ruzies die nergens begonnen

en overal eindigden.

Als water dat toch in je schoenen loopt,

zelfs als je denkt dat je goed hebt afgesloten.

Er was nooit ruimte voor een andere stem.

Alleen stilte,

en ik,

die geleerd had dat zwijgen ook een manier van ademen is.

Hij noemde het opvoeden. De slagen waren niet luid,

maar lieten sporen achter die ik nergens kwijt kon.

In mijn wang,

in de nachten waarin ik me niet durfde te verplaatsen in bed

uit angst het dekbed te laten ritselen.

Waarom luister je nooit, zei hij.

Geen vraag.

Meer een val waarin ik al lag voordat hij het zei.

Er was geen uitleg nodig.

Geen ruimte voor waarom of omdat.

Alleen zijn stem als een gesloten deur en ik, die leerde hoe je je adem inhoudt tot het weer veilig is.

Later noemde hij het liefde.

Voor jouw bestwil. Als een jas die veel te strak zat, maar die je moest dragen tot je het niet meer voelde knellen.

Zijn ogen bleven droog, ook als ik die van mij niet meer dicht kreeg.

In het Westen klappen vaders bij elke stap van hun kind.

Good job. Well done. So proud.

Lucht gevuld met erkenning.

Maar daar waar ik vandaan kom, houden vaders hun handen stil, tenzij ze iets recht te zetten hebben.

Gevoelens worden niet uitgesproken,

Mijn vader sprak met zijn rug.

Zat recht. At zonder geluid. Nooit een woord te veel, en als hij zweeg, was dat een bevel.

Ze noemen het respect.

Maar soms voelde het als angst in een andere jas.

We stonden altijd een stap van elkaar vandaan, alsof elke toenadering iets ouds zou breken.

De muur was er niet.

Wij waren de muur.

En toch.

Wat ik nu zie,

is dat hij alles droeg zonder woorden.

Dat zijn zwijgen geen leegte was,
maar een gewicht
dat hij niemand anders wilde laten tillen.
Wij zijn vrijer, lichter. Wij spreken. Maar soms denk ik dat wij nooit
zullen weten

***

Hij droeg altijd die jas.
Niet omdat het koud was, niet omdat het moest.
Er zat iets in wat niet uitgelegd wilde worden.
Geen stof, maar iets wat aan je bleef kleven.
Elke ochtend verdween hij ermee.
De deur ging dicht.
Mijn adem trok zich terug naar de plek waar het zich veilig voelde.
's Avonds kwam hij terug, en het huis verloor zijn eigen geur.
"Ze maken weer ruzie," dacht ik.
Er werd iets gezegd. Over hen. Over stemmen die al weer te hoog
klonken.
Ik had het niet gezegd. Maar het zat al in mijn mond.
De ventilator tilde zichzelf even op, als een dier dat schrikt.
Daarna brak het.
Niet met geluid, maar met een stilte die bleef liggen.
Plastic op de vloer.
Een blad dat nog draaide terwijl de rest al had opgegeven.
Ik trok mijn armen om mezelf heen.
Niet om warm te blijven,
maar om te herinneren waar mijn lichaam begon.
Elke stemverheffing zette iets in mij in beweging.

Mijn hart kende het ritme al

Ik dacht aan vluchten. Niet om te ontsnappen, maar om ruimte te maken in mijn eigen hoofd. De kamer bood geen schuilplaats.

Alle hoeken keken mee.

***

Ik hoor alles.

Niet omdat ik wil, maar omdat het niet anders kan.

Het huis maakt geluid, zelfs als niemand spreekt.

De klok in de muur tikt niet. Hij krast.

Geluid komt niet binnen via de oren.

Het zit in de botten.

In de stoel. In de tafel. In mijn eigen hoofd.

De televisie.

Geen woorden, geen muziek.

Alleen frequentie.

Diepe trillingen achter de ogen.

Als ze schreeuwen,

verandert het huis van vorm.

Lucht wordt hard.

Muren komen dichterbij.

Een keer lag er een mes op het aanrecht.

Ik zag het.

Niet scherp. Alleen aanwezig. Sindsdien is er altijd iets dat snijdt.

Niet alleen buiten.

Ook in mij.

Geld was nodig. Niet om gelukkig te worden, maar om de koelkast draaiende te houden, de huur te betalen, en niet op te vallen. We

hadden niets dat krachtig aanvoelde, alleen iets dat langzaam aan waarde verloor, iets dat zelfs op de bank niet echt veilig leek.

Mijn vader werkte in stilte. Mijn moeder rekende, met haar vingers en haar blik op de toekomst, alsof die nooit echt zou komen. Ze geloofde niet in beloften, alleen in reserves, in wat er nú was. “Je weet maar nooit,” zei ze vaak. Alsof die zin al bestond vóór haar stem, iets wat iedereen allang wist, maar toch steeds opnieuw gezegd moest worden.

Als het apparaat elke dag bleef geven wat we nodig hadden, dacht ik soms dat het er niet meer toe deed wie hij was. Misschien wordt vaderschap overbodig wanneer alles gewoon blijft functioneren. Misschien heeft liefde hier te veel te maken met wat betaald moet worden.

Ze plande alles vooruit. De kalender hing vol, het leven in vakjes verdeeld. Toch raakte ze onrustig zodra er iets afweek. Niet omdat ze alles onder controle wilde houden, maar omdat ze nooit geleerd had hoe je faalt zonder dat iemand het ziet.

Ik keek naar haar. Soms leek het alsof ze zich vastklampte aan het zekere, niet omdat het haar geruststelde, maar omdat alles daarbuiten te veel ruimte liet voor verdriet.

Ze veranderde de plannen vaak. Niet omdat het moest, maar omdat er altijd iets mis kon gaan. Zelfs toen het leek alsof alles klaar was, bleef ze schuiven, trekken, dingen herschrijven die al lang op papier stonden. Niemand wist precies wanneer het af was.

De spanning in het team was voelbaar. Niet uitgesproken. Alleen de manier waarop mensen hun schouders optrokken, hoe ze iets te lang naar het scherm bleven kijken voordat ze op ‘enter’ durfden te drukken. Alles draaide. En toch voelde het alsof het ieder moment kon stilvallen.

Ze had iets van hem. Diezelfde stem die geen ruimte liet voor

tegenspraak. Die manier van spreken waarmee je niet werd overtuigd, maar verdween.

“Ik heb alles voor je gedaan,” zei ze. “De auto. De studie. Wat heb jij ooit gemist?”

Geen stilte na die woorden. Alleen verwachtingen die zich als koude lucht tussen de kamers verspreidden.

Ze wilde geen antwoord. Ze wilde bevestiging.

Dat haar moeite zin had. Dat haar liefde meetbaar was.

Toen ze zei: “Ik heb je nooit tegengehouden,” klonk het als iets wat al te vaak geïmagineerd was.

Ze bedoelde: als je mislukt, ligt het niet aan mij.

Ik was niet haar kind, ik was haar bewijs.

Van iets. Van alles. Misschien alleen van zichzelf.

En daarin was nooit plaats voor falen. Niet voor haar. En niet voor mij.

Haar woorden bleven niet hangen. Ze krasten.

Niet op mijn huid, maar ergens daarachter.

Waar geluiden komen als je alleen bent en het huis nog leeft.

Bedreigingen hoorden bij hen zoals ademen bij de rest van de wereld.

Als je niet luisterde, werd je de deur gewezen. Het huis was van hén, hun geld, hun regels. Eens kreeg ik een pinpas in mijn hand gedrukt, terwijl ik die niet wilde.

Even later werd hij afgepakt, alsof het iets betekende. Alsof bezit liefde was. Alsof macht paste in een plastic kaart.

Als kind was het rauwer. Ik herinner me de kou, het naakte lichaam, de wind die nergens op wachtte. Op het balkon, zonder kleren, zonder stem. Alleen het huilen dat vast bleef zitten in mijn borst, de schaamte die niet wegtrok, ook niet toen ik weer binnen mocht komen. Het bleef.

Als een vlek onder mijn huid.

Waarom was ik geboren?

Die vraag kwam niet met woorden, maar als een druk achter mijn ogen, als iets wat nergens naartoe kon. Ik was geen project. Geen oplossing voor hun leegte. Alleen een gevolg van iets lichamelijks waar niemand verantwoordelijkheid voor nam. In hun wereld was ik een bijzaak. Een voetnoot in hun levensverhaal.

Tijdens het schrijven kwam het omhoog. Geen gedachte, maar iets fysieks. Mijn nek werd heet, mijn gezicht brandde. Mijn lippen zochten zichzelf kapot. "Godverdomme," zei ik, of dacht ik, of duwde ik in de toetsen. Soms lijkt het alsof ik hem ben. Mijn vader. Zijn woede komt door mij heen, zonder waarschuwing, zonder pauze. Ik wil hem niet zijn, maar het zit al in mijn spieren. In hoe ik reageer voor ik denk.

Er is een spreekwoord dat zegt dat je een walvis laat dansen met een compliment. Hier deden we niet aan complimenten. Alleen aan verwachtingen, die als pijlen door de kamer vlogen. Ik was geen walvis. Ik was steen. En stenen dansen niet. Ze liggen op de bodem. Ze leren de kou uit hun hoofd te zetten, maar vergeten nooit waar het begon.

Ze gaven alles.

Een huis.

Eten. Een auto. Dingen die niet vragen waarom.

Maar niet wat ik wilde. Wat ik had kunnen gebruiken.

Niet geld.

Niet genoeg om me te laten gaan, maar wel genoeg om altijd daar te zijn.

En toch... was het leeg.

Wat maakt het uit, als je het niet zelf hebt gekozen?

Als ik dacht dat ik iets had, dan voelde het toch niet van mij.
Iets ontbrak. De randen van mijn leven gaven geen ruimte voor mijn
handen.
Die ruimte was niet voor mij bedoeld.
Toen ik kleiner was, moest ik luisteren.
Als ik niet luisterde, was het alsof ik niet besta.
Geen waarde in de ogen van hen die het gaven.
Die waarde was voor zichzelf.
Ik dacht aan haar.
Haar woorden waren altijd gesloten. Ze gaven geen adem.
Ze was geen moeder. Ze was een bewijs.
Het maakte niet uit wat ik deed. Als ik het niet op haar manier deed,
was het niets.
In haar wereld was ik de afdruk van haar dromen.
Haar liefde was iets dat ze voor zichzelf wilde hebben.
En daarin verloor ik mezelf.
Ik was een afspiegeling van haar verbeelding.
En elke keer dat ze sprak, was het alsof ik niet werd gezien, maar
gemeten.
Ze spraken over scheiding alsof het een verlate afspraak was.
Moest het gebeuren, dan zou ik mijn grootmoeder bellen.
Dat zei ze met haar rug naar me toe,
alsof het al besloten was.
In dat huis,
leefden we in zinnen die halverwege afbraken,
alsof het einde te veel zou onthullen.
En ik leerde mijn adem in te houden zonder het te merken.